

MEDITATIE

‘Mijn zoon geef Mij je hart’ (Deel 1)

Spreuken 23:26a

‘Mijn zoon, geef Mij uw hart’. Er is een gedicht van Willen de Mérode (1887-1939) dat hij zo heeft genoemd. Dat is van deze dichter die zo’n eenzaam leven gehad heeft een prachtig gedicht.

‘De zomernacht werd zwart,
Toen, zacht en duidelijk klonk er
Een klare stem door `t donker:
Mijn zoon, geef Mij uw hart!

Ik aarzelde... verward...
Was het de wind die zoefde?
En weer zei, maar bedroefder,
De stem: geef Mij uw hart!

Ik wrong mij op de grond,
Tot ik de woorden vond:
Heer, `t moet door U genomen!

En nog eens overviel
die stille stem mijn ziel:
Daartoe ben Ik gekomen’.

‘Mijn zoon, geef Mij uw hart’. In drie punten verdelen wij het. Het 1ste is: De liefde die wij er in horen. Het 2e is: De strijd die ons

dit aandoet. En het 3e is: De vrede die ons hierdoor overkomt.

‘De liefde die wij er in horen’. Het gaat altijd over liefde als er iemand naar je hart vraagt. Als je vroeger als jongen graag zou willen trouwen met een meisje (je kunt je dat nu nauwelijks voorstellen meer) moest die jongen aan de vader van dat meisje als het serieus werd om haar hand vragen. Als het een nette jongen was deed hij dat ook. Dat hoorde er bij. Maar om haar hart vroeg hij haar zelf. Dat maakte hij met haar samen wel uit.

Als je naar iemands hart vraagt vraag je altijd naar iemands liefde.

Er trekt veel aan ons hart, goed en kwaad. Er doet veel een beroep op onze sympathie en op ons vertrouwen. Dat is wel gevaarlijk. Goed en kwaad zegt tegen ons: ‘Geef mij je hart’. Je vrienden zeggen het tegen je, maar je vijanden ook. Als het om je hart gaat gaat het over je leven. Over de liefde van je leven gaat het. En dus over waar het in je leven om draait en om wat alles voor je betekent. Het gaat over zomaar niet wat, maar het gaat om wat voor ons het belangrijkste is.

In de liefde is er altijd maar een. Anders is het geen liefde, maar dan is het verraad. Dat is omdat de liefde heel ons hart vraagt. De 'Opperste wijsheid' spreekt hier, God zelf. Wij gaan Hem aan het hart. Hij heeft zoveel liefde voor ons, dat Hij Zijn enige Zoon, Zijn teerste bezit, tot in Zijn dood aan het kruis voor ons heeft overgehad. De meesten van ons kennen dit woord uit hun hoofd. De tekst is ons niet onbekend. Een beetje een 'ouderwetse' tekst vinden wij dit. Dit klinkt ons klassiek in de oren. Maar ook een beetje klassieke mensen, zoals wij, hebben in 2025 moderne oren. Ik probeer me voor te stellen dat er iemand is die dit betuttelend vindt, iets van vroeger toen de wereld er heel anders uitzag. Ik probeer me voor te stellen dat er mensen zijn, vooral jonge mensen, op wiens beeld van de wereld dit niet aansluit. Een vader rijst hier voor ons op die wel heel veel te zeggen heeft voor ons gevoel.

Uit de inhoud

Vakantietijd. Veel werkzaamheden liggen stil in deze periode. Mensen zoeken op allerlei plaatsen een vorm van ontspanning en rust. Het is een bijzondere zegen dat dit nog mogelijk is. Als we het wereldgebeuren volgen moeten we constateren dat de geo-politieke situatie wereldwijd voor veel spanning zorgt. Temidden van al die ontwikkelingen gaat de HEERE door met Zijn werk. De pelgrims moeten verder, over het steile pad. Daarvoor is de leiding en de kracht van de Heilige Geest onmisbaar. Heerlijk als we Hem als Gids mogen kennen!

Ds. J.P. Boiten

Zo beleven wij dat nu toch niet meer? En wat daar nog bij komt: er is tussen vaders en zonen vaak veel verdriet. Er is iets gebeurd of er is iets in je dat maakt dat je niet zo dicht bij je vader of juist bij je zoon weet te komen als dat je ergens toch wel graag zou willen; maar al houd je van elkaar, je kunt over veel met elkaar niet echt praten. Vaders en zonen stellen elkaar vaak teleur. Wederzijds zit er nogal eens wat pijn tussen vaders en zonen. Want ze lijken meestal op elkaar.

Maar nu is de Heere God zo'n Vader die de pijn weet van ons en de pijn van zichzelf. God overstijgt dat en vraagt ons in Zijn grondeloos erbarmen: 'Geef Mij je hart!' Dat God zelf als de Opperste wijsheid dat vraagt, is daar een bijzondere aanleiding voor? Ik denk wel dat dat zo is.

Het zegt wel wat dat het bijv. in het volgende vers over de 'vreemde vrouw' gaat (dat is in de Spreuken de verleiding die op je loert en je in het ongeluk stort). En het gaat bijv. in vers 31 over 'de rode wijn die fonkelt in de beker' die een verslavende invloed heeft op je. Ik heb eens gelezen: 'De meeste zonden zijn zonden tegen het 7e gebod, het gebod dat ons zegt dat we rein moeten leven en niet moeten bezig zijn met wat ons driftleven schaadt en ons geweten verwondt'. Het andere gebod waartegen er veel wordt gezondigd is het gebod 'Gij zult niet stelen'. Daar valt ook onder, dat je niet een slaaf wordt van de drank en het geld. Dat is voor ons een pijnlijke waarheid. Maar het is niet anders.

Maar wat een liefde: middenin ons ingewikkelde leven met daarin zoveel kwaad komt God ons niet dwingen en straffen, maar Hij komt dat bewogen woord tot ons zeggen: 'Mijn zoon, geef Mij uw hart'. Wij zijn van God weggelopen. Maar dat is Zijn onbegrijpelijk grote verlangen naar Zijn zoekgeraakte kind: 'Geef Mij uw hart!'

Dat is niet omdat wij het niet zo kwaad hadden bedoeld, maar dat is Zijn liefde die geen dwang kent, maar die als een wonder ons overkomt.

Dat hoop ik niet, dat een ouder dat in die mate ooit overkomt, maar stel u eens voor dat u een kind hebt. En u ziet dat kind. Dat grote kind al (je kind blijft je kind). Je zit

dat kind na een lange tijd weer. Zo 'verloopen', zo ongelukkig, zo aan de rafelrand van het leven, zoals je het je nooit had gewenst. Wat zou u dan doen? Wat God zou doen leest u hier: dat Hij vraagt: 'Mijn zoon, geef Mij uw hart'.

Langerak, Ds. J.A.H. Jongkind

De genade Gods niet tevergeefs (10)

"En wij als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs mocht ontvangen hebben."

2 Korinthe 6 : 1

Doch indien er geen andere redenen waren, wij zouden u bidden vanwege de dood en het oordeel. Ik bind het op uw hart dat ervoor een ieder van ons een ure aanstaande is, die u zal ontmoeten gelijk een gewapend man, wanneer dit lichaam het voedsel zal worden van kruipend gedierte en de ziel opgeroepen zal worden om voor het laatst rekenschap af te leggen. Ik zie in het oog van mijn geest de zaken van die ontzaglijke dag – de grote witte troon, de vergaderde miljoenen, de open boeken, de hemelen wijkende als een rol, de aarde en haar werken die daarin zijn wegsmeltende door onstuimige hotte; ik hoor de bazuin des archangels de doden bijeen vergaderen van het noorden, zuiden, oosten, en westen, en ik sidder als ik denk hoe zij zullen worden behandeld, hoe het hen zal vergaan die de genade Gods tevergeefs ontvangen hebben.

Ik beef als ik denk hoe zij zullen behandeld worden, die de Bijbel veracht hebben alsmede het gebed, die kerken versmaad en leraren onteerd hebben, die de sacramenten aan de kant geschoven hebben, ja zelfs

predikaties geminacht hebben. Dit alles zal in een rij bij hun namen staan aangetekend. Ik beef als ik denk dat Christus het duidelijk zal verklaren, Christus de medelijdende en teerhartige, dat Sodom en Gomorra barmhartig zullen behandeld worden in vergelijking met hen, die geroepen zijn om berouw te hebben en geen berouw gehad hebben, die uitgenodigd zijn om in Jezus te geloven en niet geloofd hebben. Om al deze redenen en om vele andere waarvan wij niet in het bijzonder kunnen spreken, bidden en smeken wij u, dat gij de genade Gods niet tevergeefs ontvangen zoudt.

Wij smeken u ervoor op te passen, dat gij hoort zonder dat gij er een goed gebruik van maakt; ervoor op te passen, dat gij belijdt en niet toeneemt, ervoor te hoeden gij uw oren en niet uw hart aan God geeft. Ziet nu, geliefden, verdeelt deze tekst u niet allen in tweeën? Scheidt het niet de goeden van de kwaden? Ge weet in uw consciënties dat het zo is. En waar zijn de weinigen onder u die ootmoedig vertrouwen dat zij het Evangelie niet geheel tever-

geefs beluisterd hebben? Hoort, o gij, die ware navolgers van Christus zijt. Kunt ge in uzelf een gevoel van haat tegen de zonde ontwaren dat ge eerst niet kende; een afhankelijkheid van het bloed van Christus, waar bij eertijds vreemdelingen van waart; een dorsten naar heiligheid waarmee ge vroeger niet bekend waart? O verheugt u dan met ootmoedige blijdschap en gaat

voorwaarts in geloof en hoop. Hoewel de ongerechtigheid de overhand heeft, laat uw liefde toch niet verkouden; maar wast op in de genade en brengt ieder dag meer vrucht voort. En een iegelijk van u zal verschijnen voor God in Sion.

J.C. Ryle (1816 – 1900), bisschop in de Anglicaanse kerk, uit : “Komt tot Mij”.

Ga door, Heere!

‘.. En laat niet varen de werken van Uw handen ..’

Psalm 138:8c

Als we goed luisteren horen we deze woorden iedere zondag. Niet als een gebed, maar als een belijdenis dat de Heere dat nooit zal doen. Wat niet? Dat één van Zijn werken Hem door de vingers glipt om ze niet tot het doel te brengen dat Hij gesteld heeft. Wat is de Heere voor ons begrip immens groot en heerlijk. Wat een werk heeft de Heere niet uitstaan. We zingen het samen: God is getrouw, Zijn plannen falen niet. Zo is het.

David weet het ook en toch bidt hij. Twijfelt hij aan zijn God? O nee, gelukkig niet. David mag in zijn leven achterom zien. De hand van de Heere was op veel plaatsen in zijn leven duidelijk aanwezig. Wat de Heere hem had beloofd had Hij boven bidden en denken waar gemaakt. Zo is de Heere. Wie het ook nu van Hem en Zijn genadig handelen leert verwachten komt nooit beschaamd uit. Dat wil niet zeggen dat het leven met de Heere, om het met aardse en menselijke woorden te noemen, langs allerlei wegen ging tegen vlees en bloed in. Nog is vers 7 spreekt David over de tijd dat hij te

midden van grote benauwdheid was. God maakte hem levend en hield hem levend. Wanneer dat gebeurt ... dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. De Heere ziet wie voor Hem buigt en wiens hart naar Hem uitgaat.

Wat wil David dán? Heeft hij zojuist niet gezegd dat God het voor hem zal voleindigen? Dat betekent toch dat God wat Zijn hand begonnen is ook zal afmaken en tot een goed einde zal brengen? Alles zal de Heere doen naar de raad van Zijn wil. David mag zich weten in Gods gunst. God zal het voor mij zo voleinden dat ik hem om al zijn werken kan loven. Al wat de Heere doet is goed, in Hem is geen onrecht. Mogen we dat ook wel eens belijden, beleven en nazeggen? Niemand is goed, sprak de Heere Jezus, dan God.

Uw werk, Heere, behoud dat in het leven! U bent de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Mogen we dat ook zien, Heere? Er kunnen zoveel nevels zijn. De tijdgeest rukt op. De mens der zonde komt open-

baar. Maar, als ik naar mezelf kijk, Heere ...
Zo ontdekkend. Wat breng ik er van
terecht? U hebt ook in mijn leven duidend-
en-één redenen om met Uw werk te stop-
pen. Heere, mag er dan ook een opwas zijn
in de genade en kennis van Hem die over-
gaf tot een losprijs van mijn ziel?

Ga door, Heere. Uw dag nadert. Ons leven is
zo kort en broos. Als Gij werkt, kan niemand
het keren. Dan is er ook bloei, vreugde,
doorbraak, verootmoediging, een dieper
buigen voor u, en tegelijk wordt Gij groter.
Er worden jongeren en ouderen door U tot
U bekeerd. Dan zult Gij ons regeren! Om
ons naar Uw wil te doen handelen. O
Heere, laat niet varen de werken van Uw
handen. Verbreek de werken van de boze
en al wat zich tegen U keert. Bouw de
muren van Jeruzalem op. Laat Uw volk
wonen naar Uw raad. Laat Uw Koninkrijk
komen, doorbreken, Uw huis vol worden.
Misschien dat ik het niet meer zal meema-
ken. Wat Hij beloofd heeft, zal gebeuren.

Leg uw leven naast David neer voor Gods
troon. Hij geeft en heeft uitkomsten, in
leven en sterven.

Ds. A. Snoek

HEER' WEES MIJN GIDS

Heer', wees mijn Gids, op heel mijn
levenspad,
Mijn trouwe Gids.
Wijs mij de weg naar Sions gouden
stad,
O trouwe Gids.
Blijf dicht bij mij, ga stap voor stap mij
voor,
Dan volk ik U, gerust in t' veilig spoor.

'k Was vroeger blind en dwaalde van
het pad,
want 'k had geen gids;
ver dwaalde ik af, totdat ik ernstig bad:
"Heer' wees mijn Gids."
Hij heeft 't verhoord, 'k ben nu
verheugd en blij,
Want Jezus kwam en nu is 't licht
voor mij.

Nu aan Zijn hand, dwaal ik niet van de
weg,
Hij is mijn Gids!
't Zij door woestijn, of ook langs heg en
steg
leidt mij mijn Gids.
Licht, vriend'lijk licht, straalt van Zijn
Aangezicht,
'k houd daarom steeds mijn oog op
Hem gericht.

John Henry Newman

Psalm 13

Vaak zit ons leven vol met vragen waar we zelf geen antwoordt op hebben. Er zijn verschillende soorten vragen: er zijn denk-vragen waarmee we een antwoord zoeken op verstandelijke problemen. We danken God dat Hij aan ons mensen een helder verstand geeft om problemen op te kunnen lossen. Maar er zijn ook vragen waarmee we uiting geven aan onze gevoelens, die in ons gemoed leven. Achter onze emotionele vragen gaan soms gevoelens schuil waardoor we geen openingen meer zien in het leven. Het leven door verdriet of teleurstellingen als zinloos beschouwen. Je leest het nog wel eens bij ouderen die hun leven voltooid vinden en aan de arts om een spuitje vragen. Er zijn ook mensen die zich niet meer thuis voelen in het werk dat ze doen of in een gezinssituatie zitten waar niets meer voor hun gevoel aan veranderd kan worden. Sommige mensen leven met het gevoel dat ze in financiële of gezondheidsproblemen zitten. Maar er kunnen ook geestelijke vragen zijn wanneer je je door God verlaten voelt. Vaak heb je dan het gevoel dat je gebeden niet worden verhoord.

Als je met deze levensvragen worstelt en je je zo voelt, is deze Psalm speciaal voor u, jou bedoelt. In de eerste twee verzen beklagt David zich over zijn ongelukkig leven, dat maakt deze Psalm tot een persoonlijke klaagpsalm. Hij klaagt over de omstandigheden waarin hij verkeert en die hem aan de rand van de wanhoop brengen. David is aan het eind van zijn krachten gekomen. Hoor maar 'Hoe lang nog, Heere?' En als je kijkt naar deze Psalm wordt deze zelfde klacht vier keer herhaald. Nee, deze klacht uit David niet om informatie te krijgen, maar om zijn gevoel te uiten dat hij het niet

langer in deze omstandigheden uithoudt. En het meest verdrietige vind hij dat God schijnbaar onverschillig niet naar zijn angst omziet. Misschien herkennen we dat gevoel bij onszelf, hoe gaan we dan daarmee om?

HET STEILE PAD

Veel drukt in 't leven neder,
verdonkert ons gemoed
Wij voelen telkens weder
hoe 't wandelen smarten doet.

En toch, wij moeten verder,
de reis wordt voortgezet,
wij mogen niet vertoeven,
niet rusten onverlet.

Hoe dikwijls hijgt de Pelgrim,
hij kan haast niet meer voort.
Toch richt hij 't oog naar boven.
'Houdt moed', luist 's Heeren Woord.

Het gaat vaak door de diepte
van 's levens tegenspoed.
Het pad is steil en eenzaam,
wat moeizaam klimmen doet.

Gij reist maar zelden samen,
doch meestal maar alleen
want vriend en metgezellen
zijn schaars op uwe treên.

Zucht niet, gij laat toch achter
al wat u hier belaagt
en uwe weg wordt lichter
als Jezus Zelf u draagt.

Dichter onbekend.

Wat doet David? Wat leren we van hem? Het woord dat David gebruikt voor 'vergeten' in vers 2 betekent dat God zijn aangezicht voor hem verbergt en hem loslaat, overgeeft aan zichzelf. God onthoudt zijn liefdevolle zorg aan zijn kind, zo voelt dat vaak bij ons en dat gevoel beschrijft David. Hij zegt tegen God wat hij beleeft. Dat is zijn gebed. In zijn negatieve gevoelens bidt hij om Gods hulp en bijstand. God moet hem helpen om de geestelijke vijanden te overwinnen waardoor hij wordt geknecht. David weet uit ervaring dat hij bij God terecht kan met alles wat hem bezighoudt. De Heere heeft hem in het verleden nooit teleurgesteld dan zal hij het ook nu niet doen! Juist in tijde van ernstige ziekte of van de dood in de ogen zien vanwege een ernstig ongeluk. Juist dan in die moeilijke tijd weet David: Wie Mij aanroept in de nood, vind Mijn gunst oneindig groot.' Kijk, dat was zijn ervaring bij ondervinding. Daarom kan hij zich ook in het laatste vers in de Heere verheugen.

Uit dat vers spreekt zijn vertrouwen en blijdschap. Hij verheugt zich in al zijn moeilijkheden in de Heere, op Gods goedertierenheid. Hij kan zijn levensproblemen overgeven aan de Heere, die voor hem zorgt. Hij erkent dat God goed voor hem is geweest in alle tijde van zijn leven en hem niet is vergeten noch hem heeft verlaten. U, Heere, heb mij lief, U bent mijn trouwe Redder, U bent mijn toevlucht. En al blijft er niets anders over in mijn leven; dan nog heb ik Uw woord. De Heere God heeft ons uit onze vernederende situatie getild en ons een plaats gegeven met Christus, dicht bij God. Blijf niet hangen in het 'Hoe lang nog?' Kijk naar God en vertrouw op Hem, en Hij zal je terugbrengen naar een plek waar je je kunt verheugen. Dan voel je je als iemand die omhoog en naar buiten kijkt en niet iemand die naar binnen en naar beneden kijkt.

Ds. C. Bos, Benschop

Ouder en wijzer

Er zijn wat spreekwoorden die wijsheid en ouderdom aan elkaar verbinden. Of dat zo is, valt te bezien. Maar in ieder geval hebben ouderen meer levenservaring dan jongeren. En hopelijk is daardoor de wijsheid toegenomen.

Die toename van levenservaring kan een mening doen veranderen. De aanvankelijk duidelijke stellingnames van vroeger worden, door de toename van ervaring gestempeld, genuanceerd of bijgesteld. Ik heb dit zelf bemerkt ten aanzien van mijn standpunt over patiënten in coma. In de bijna veertig jaar, die ik als specialist

ouderengeneeskunde werkzaam ben, heb ik diverse comateuze patiënten voorbij zien gaan. Soms hele jonge mensen, als gevolg van een ernstig ongeluk. Soms ouderen, als gevolg van een 'mislukte' hartreanimatie. Allemaal trieste situaties. Die ervaring heeft mij voorzichtig gemaakt voor boude uitspraken. Ik zal dit toelichten.

Ineke Stinissen

In 1990 speelde in Nederland een rechtszaak rond Ineke Stinissen. Deze vrouw lag toen 16 jaar in coma. Op 32 jarige leeftijd beviel ze van een zoon, maar er traden

complicaties op. Ze moest met spoed een keizersnede ondergaan. Toen ging het mis en maakten de artsen fouten. Haar hersenen kregen te weinig zuurstof en nadien bleef ze in coma. Ze verhuisde naar een verpleeghuis en kreeg al die jaren verzorging. Regelmatig werd de vraag gesteld, tot in de tweede kamer toe, of deze mevrouw mocht sterven door haar voedingssonde te verwijderen.

In 1990 spande haar echtgenoot een rechtszaak aan om de sonde weg te halen. Dat leidde tot veel publiciteit en commotie. Want dan zou ze sterven als gevolg van uitdroging en ondervoeding.

De NPV spande een kort geding aan om dit te voorkomen. In die dagen stond heel christelijk Nederland achter deze actie van de NPV. Iedere patiënt, ook een patiënt in coma, had recht op voeding, aldus de NPV. Persoonlijk heb ik me in die dagen ook in deze discussie gemengd en met instemming op het beleid van de NPV gereageerd.

Nieuwe problemen

Inmiddels zijn we tientallen jaren verder. Mijn ervaring met comateuze patiënten is ook toegenomen. In het verpleeghuis kregen deze patiënten goede verzorging en voldoende voeding via de sonde. Ontstond er koorts, dan schreef ik paracetamol of een antibioticum voor. Ze leefden – menselijk gesproken – dankzij de goede zorg en behandeling.

Helaas ontstonden er wel nieuwe problemen. De sondevoeding werd soms slecht verdragen, waardoor de patiënten aanhoudend diarree kregen. Dat leidde eerst tot smetplekken en vervolgens tot doorligwonden. Dat gaf veel pijn.

Een andere bewoner in coma ging tandenknarsen. Ze knarste haar tanden eruit en

tenslotte had ze geen gebit meer over. Desondanks bleef ze doorgaan. Tenslotte knarste ze met haar onderkaak over de bovenkaak, wat tot een bloederig tafereel leidde. Zelfs de tandarts kon met een mondklos geen soelaas bieden. Een derde comapatiënt kreeg zoveel vergroeiingen van de spieren, dat hij bijna niet meer was te verzorgen.

Wijze Prediker

Gedurende al die jaren zag ik wat coma met mensen doet. Tot 1990 beschouwde ik coma als een situatie van permanente slaap. Dat klinkt bijna rustgevend, alsof het een ontspannen situatie betreft. Maar de werkelijkheid is veel complexer. Door de adequate verzorging en de goede sondevoeding leven deze mensen langer, maar ontstaan er ook problemen, die we nauwelijks meer kunnen behandelen.

In de praktijk moest ik vaak denken aan wijze woorden van de Prediker: 'Wie wetenschap vermeerdert, vermeerdert smart'. Dat is waar. Want meer kennis en meer medische behandelingen zijn aan de ene kant een zegen. Maar aan de andere kant leiden ze tot uiterst complexe vragen en problemen. Wat is dan nog wijs en verantwoord?

Ik heb geen pasklare oplossingen. Nog steeds heb ik moeite met het besluit dat de rechter in de zaak rond mevrouw Stinissen nam, namelijk dat de arts de sondevoeding mocht beëindigen, waarna mevrouw is overleden. Dat is toen ook gebeurd. Maar de stelligheid die ik toen had, dat iedere comapatiënt recht heeft op sondevoeding, zou ik niet meer doen. Misschien moeten we leren van ophouden weten. Een bewoner in langdurig coma, die veel lijdt, mag uiteindelijk ook sterven. Hoe moeilijk zo'n beslissing ook is.

Hellend vlak

Ik ervaar voor mezelf dat ik op dit punt voorzichtiger ben geworden. Is dat verkeerd?

Misschien denkt nu een lezer: 'Ook christelijke dokters zitten op een hellend vlak. Ze schuiven mee met de massa.' Ik begrijp dat. Die zorgen lijken me terecht. We zijn allemaal vatbaar voor de tijdgeest en ademen die allemaal in.

Toch zie ik mijn toegenomen voorzichtigheid bij coma niet als een verschuiving, maar als een toename van ervaring. Vroeger had ik een te rooskleurig beeld van coma. Inmiddels weten we meer van het ziektebeeld. Coma kan een lijdensweg worden. En juist dan moeten we zoeken naar wat nog verantwoord is.

Dat laatste wil ik de lezer meegeven. Mogelijk staan de vragen rond comapatiënten ver van u af. U heeft er mogelijk nooit mee te maken gehad. Wees daar dankbaar voor.

Maar bij het ouder worden komen de meeste mensen wel vaker bij dokters en ziekenhuizen. Dan speelt steeds meer de vraag welke behandeling zinvol en niet zinvol is. Houd dan de volgende regel vast: iedere medische behandeling moet bijdragen aan 'leven en welzijn'. Dat klinkt logisch en eenvoudig, maar ik zie te vaak dan ouderen aan behandelingen beginnen waar de nadelen groter zijn dan de voordelen. Doe dat niet.

Bij al deze vragen hebben we wijsheid nodig. De apostel Jakobus zegt het treffend: 'En als iemand van u in wijsheid tekortschiet, laat hij die dan vragen aan God, Die aan ieder overvloedig geeft en geen verwijten maakt, en ze zal hem gegeven worden' (Jak. 1:5).

Ridderkerk, Dr. A.A. Teeuw

OP DIE DAG

Eenmaal maakt U alles weer nieuw, - Jezus!

Eenmaal heelt U iedere wond, heel de oude wereld verdwijnt; de pijn voorbij. Eenmaal maakt U alles volmaakt, - Jezus! Eenmaal zal het duidelijk zijn, alle zorg en wanhoop verdwijnt; de angst voorbij.

Op die dag, in de hemel, wat een dag, wat een vreugde zal dat zijn, dan zijn wij bij Jezus en klinkt het overwinningsslied.

Eenmaal, oog in oog met de Heer' Jezus, kan genade heerlijker zijn? En U maakt ons anders en nieuw, op die dag.

Eenmaal zijn we werkelijk vrij, - Jezus! Eenmaal is het vechten voorbij, dan zien we uw macht en uw pracht, op die dag.

Op die dag, in de hemel, wat een dag, wat een vreugde zal dat zijn, dan zijn wij bij Jezus en klinkt het overwinningsslied.

Eenmaal, oog in oog met de Heer' Jezus, kan genade heerlijker zijn? En U maakt ons anders en nieuw. Ja, U maakt ons anders en nieuw. U maakt ons anders en nieuw op die dag.

Op die dag, in de hemel, wat een dag, wat een vreugde zal dat zijn, dan zijn wij bij Jezus en klinkt het overwinningsslied!

(lied 818)

De kracht van de Heilige Geest. (2)

3. De Heilige Geest heeft de macht mensen te vernieuwen.

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhertigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes.”

Titus 3: 5.

De wedergeboorte is enkel en alleen het werk van de Heilige Geest. Alleen Hij is in staat om een mens die in zijn zonden geestelijk dood is tot nieuw leven te wekken. Alleen Hij kan de ogen openen van

hem die blind is voor de geestelijke waarheid. Alleen Hij kan hem die geen vreugde vindt in Gods wil en wiens wil aan de zonde gebonden is, veranderen en in hem het wezen van de Zoon van God planten zodat hij denkt zoals God denkt, liefheeft zoals God liefheeft en haat wat God haat.

Ook hier geldt : het reddende geloof ontstaat daar waar Gods Woord door mensen verkondigd wordt (vgl. Romeinen 10 : 17; 1 Korinthe 4 : 15) en toch is zelfs de beste prediking zonder uitwerking als de Heilige Geest haar niet gebruikt. Zoals we voor onze rechtvaardiging aangewezen zijn op het werk van Jezus, zo zijn we voor onze wedergeboorte aangewezen op het werk van de Heilige Geest.

GEEF TOCH UW GEEST

God Zelf spoort in Zijn Woord ons aan, om in 't gebed tot God te gaan.
Niet daarin te vertragen.

'k bedoel mezelf zo dikwijls, Heer',
dan is 't gebed niet tot Uw eer
en kan U niet behagen.

Toch zegt U : 'Open maar uw mond.'
Ligt dan in mijn gebed geen grond,
Niets zal eraan ontbreken,

Als Gij, Die op mijn bidden let,
Uw Geest wil paren aan 't gebed
en Hij in mij gaat smeken.

Geef toch Uw Geest Die in mij zucht,
dan is 't gebed niet zonder vrucht,
maar wel zonder gebreken.

M.A. Groenweg-de Reuver, uit :
“Ik ben met u.”

4. De Heilige Geest heeft de macht blijvende vreugde te schenken.

“Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten. Maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.” Johannes 4 : 14.

Uit het verband wordt duidelijk dat Jezus in dit vers het water als beeld voor de Heilige Geest gebruikt. Waar de wereld met haar aanbiedingen en attracties de dorst van de mens niet werkelijk kan lessen (“Ieder die van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen”), heeft de Heilige Geest de macht echte, blijvende vreugde te schenken. Hij alleen kan het verlangen van het menselijke hart stillen. Want de bron en het doel van de mens is en blijft God Zelf! Heb je al van dit levende water geproefd? Woont Gods Geest in je en laat je Hem door je leven stromen?

R.A. Torrey, uit : de Stem.

De oefenschool van de genade

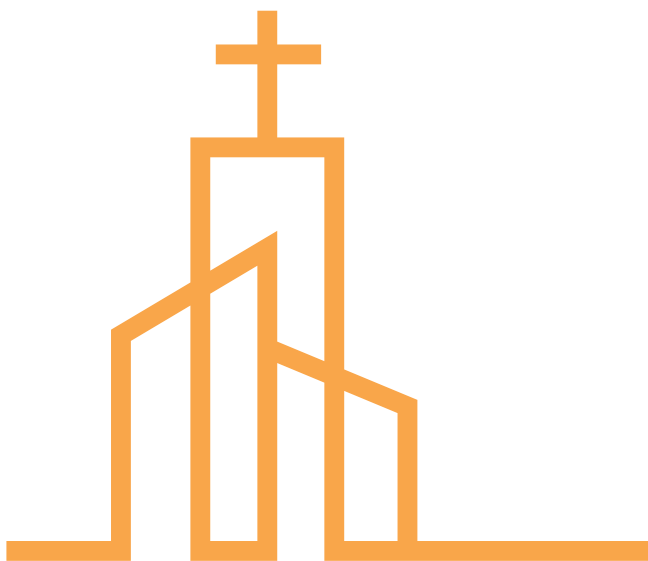
“Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u”.

1 Petrus 5,7

Het evangelie leert ons iets, dat wij zelf van nature niet kennen of begrijpen. Er wordt ons eigenlijk maar één les geleerd. En over die les doen wij een leven lang.

Het evangelie leert ons dat de Heere God, de Heilige Israëls, onderscheid maakt tussen de zonde en de zondaar. De Heere maakt een verschil dat wij mensen niet kennen.

In ons taalgebruik zijn tal van uitdrukkingen die onderstrepen dat wij dit verschil niet kennen. Wie met pek omgaat, word er mee besmet. Eens een dief, altijd een dief. Het is wel vergeven, maar niet vergeten. Het lukt ons niet om de zondaar van de zonde te scheiden. En dit lukt ons allerm minst in ons eigen hart. Mijn zonde. Mijn schuld. Mijn gebrek. Mijn tekort. Wij kunnen onszelf niet van onze zonden losmaken. Wat de Heere kan, lukt ons niet.

Het evangelie leert ons dat het de Heere ernst is in het scheiden van de zonde en de zondaar. Dat is het bijzondere van de weg van de Heere Jezus Christus. Hij is nederge daald uit de hemel om ons en om onze zaligheid. Hij is gehangen aan het kruis te Golgotha om het handschrift van onze zonden daaraan te hechten. De Heere heeft alles volbracht.

Zo klinkt de roepstem vanuit het evangelie: werpt al uw bekommernis op Hem! De duivel wil u van alles laten geloven, behalve dat u gered kunt worden. Werpt al uw bekommernis op Hem. Er staat niet: de zorg waar u mee klaar bent. Ook niet: geef, wanneer het u teveel wordt, een deel uit handen. Er staat: al uw bekommernis. Vertrouw op de Heere!

Heeft u het al gemerkt dat u uzelf hierin tegen hebt! Ik ben te slecht om tot God te naderen. Mijn zonden zijn te groot voor vergeving. Zo kunnen we in onze twijfel blijven steken. Dat is wat de duivel graag wil. Ons alleen laten met onze zonden. Het evangelie luidt anders:

Werp uw zorgen, die uw ziel wonden en uw hart verscheuren op de Heere. Vertrouw op Hem! Hij zal afwenden wat u vreest òf Hij zal u eronder sterken.

Hoe wordt ons dit geleerd? In de oefenschool van de genade. De Heere wil in uw hart het vertrouwen wekken dat niet uw zonden, maar Hij uw leven regeert. Wanneer de Heere Zijn Woord in uw hart werkt, dan laat Hij Zich niet onbetuigd. Dan wordt ons verklaard dat het de Heere ernst

is met het scheiden van de zonde en de zondaar. De Heere Jezus is gekomen om de straf voor de zonde te dragen en om het verlorene te zoeken en te redden.

Hoe wordt ons dit geleerd? Vernedert u onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem. Een mens mag door het geloof schuilen bij de Christus. Een mens

mag door genade zich geborgen weten bij de Allerhoogste.

Zo wordt ons geleerd het niet van onszelf, maar van de Heere te verwachten. Er is veel nood en dood in een mensenhart. Er is veel verdriet en zorg in een mensenleven. En waar er mee heen? Tot Christus alleen!

Dordrecht, Ds W. van Weelden

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. J.P. Boiten,
Christ. Geref., H.I. Ambacht
Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind,
PKN (hervormd) Langerak
Ds. J.C. den Ouden,
(HHK) Sint Maartensdijk
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek, secretaris,
PKN (hervormd) Driesum

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder, PKN (hervormd) Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis, (Christ. Geref.),
Goedereede

Dr. A.A. Teeuw, PKN (hervormd),
Ridderkerk

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net.

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarkruis.nl